

Andrzej Nowacki s'intéresse surtout à la silhouette humaine traitée en tant qu'objet de l'analyse et en même temps comme forme significative très utile pour transmettre les généralisations et les métaphores. L'artiste met pleinement à profit les possibilités spécifiques d'expression qui résident dans sa déformation expressive. Dans l'art graphique de Nowacki l'homme non individualisé est nu, souvent deux fois nu — débarrassé de la couche protectrice du vêtement et de sa structure biologique. Chaque déformation de la proportion ou du geste, chaque sens sémantique et plastique de la composition. L'observation pénétrante et peut-être froide des comportements humains décide de l'expression de ce graphisme dévoilant l'intimité du corps ou la grimace de l'effort, dissimulée le jour quotidien. La chaleur de l'engagement émotif est ici liée à une certaine attitude critique révélant la tendance de l'artiste à démasquer et sa façon amère de juger les hommes.

Andrzej Nowacki's chief object of interest is the human figure treated as the object of analysis, as well as the semantic form, exceptionally helpful for transferring generalizations and metaphors. The artist makes full use of the specific possibilities of expression inherent in this figure's expressive deformity. A not individualized man is in Nowacki's graphic art nude, often twice nude — without the protective layer of dress and without that of skin — he uncovers his anatomical structure. Each deformity of proportion or of gesture, each of the delicate and inspiring forms and lines serve to create a readable, clear semantic and plastic sense of the composition. The penetrating and probably cool observation of human behaviours decides about the expression of this graphic art which exposes drastically the intimacy of the human body, or the grimace of effort, calmly hidden in everyday's life. The high temperature of emotional engagement joins here a certain critical distance, bringing to light the unmasked artist's attitude and his bitter judgement of man.

„GALERIA KORDEGARDA”

zaprasza na pokaz

G R A F I K I

ANDRZEJA NOWACKIEGO

20 III — 28 III 1971

Warszawa, Krakowskie Przedmieście 15/17

ANDRZEJ NOWACKI

Bydgoszcz,
plac Wolności 3/4

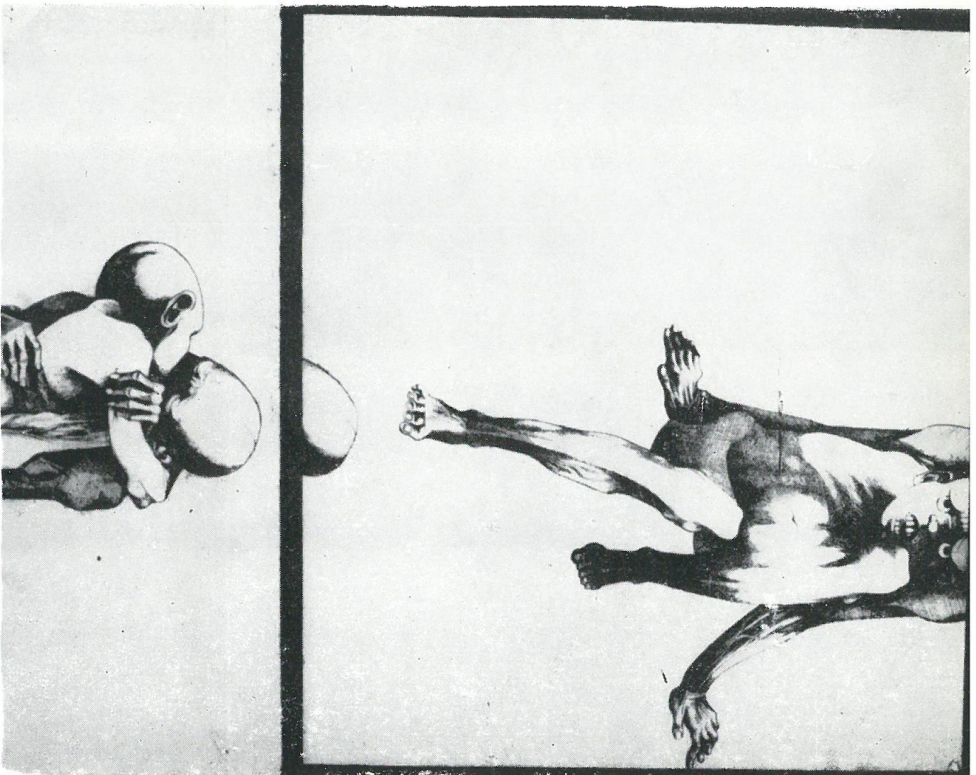
Galeria „Kordegarda” jest lokalem wystawowym przeznaczonym do prezentacji najciekawszych zjawisk artystycznych występujących aktualnie na terenie całego kraju. W galerii „Kordegarda” eksponowane będą dzieła wszystkich dyscyplin sztuki współczesnej oraz prace powstałe na ich styku.

Wystawy będą miały charakter kilkudniowych pokazów wyselekcjonowanego zestawu eksponatów.

Przewiduje się organizację następujących typów wystaw:

1. pokaz—wizytówka jednego autora posiadającego aktualnie godny zaanonsowania w stolicy dorobek artystyczny
2. pokaz—wizytówka jednego autora, którego wystawa indywidualna bądź udział w wystawie zbiorowej stał się artystycznie znaczącym faktem w którymś ze środowisk terenowych
3. problemowe pokazy sztuki organizowane z prac różnych autorów jednej bądź wielu dyscyplin twórczych, jednego bądź różnych środowisk
4. retrospektywne wystawy indywidualne urządzone sporadycznie w uzasadnionych charakterem twórczości przypadkach.

Ur. w 1938 r. w Wilnie. Studia: Państwowa Wyższa Szkoła Sztuk Plastycznych w Gdańsku, dyplom 1963.

„Lustro”, 1970, akwaforta (fot. Z. Kuczewski)

Andrzej Nowacki należy do kręgu twórców, którzy formują sze-roką orientację artystyczną, określaną najczęściej nazwą nowej figuralności. Przywracają oni w plastyce — nie bez nawiązywania do bliższej i dalszej tradycji — znaczenie postaci ludzkiej i wykorzystują specyficzne właściwości wyrazowe tkwiące w jej eks-presywnym deformowaniu. Także dla Nowackiego człowiek jest głównym przedmiotem zainteresowania: jako obiekt analizy i równocześnie forma znacząca, wyjątkowo przydatna do przekazywania uogólnień czy metafor. Niezindywidualizowany człowiek jest u niego nagi, czasami nagi podwójnie — pozbawiony ochronnej warstwy ubrania i ochronnej warstwy skóry. Artysta una-

oczniła napięcie mięśni w ruchu, przemieszcza bryły ciała, odkrywa grę włókien nerwowych. Każda zaś deformacja proporcji czy gestu, każda z delikatnych, budujących formę kresek użyta jest w pełni świadomie; służy jasnemu określeniu semantycznego i plastycznego sensu kompozycji, zawsze wyrażnemu i czytelnemu.

O wyrazie tej grafiki, tak drastycznie odsłaniającej intymność ciała, ukrywaną na co dzień grymas wysiłku, spowodowane emocją zniekształcenia — decyduje wnikliwa i chyba chłodna obserwacja zachowań ludzkich. Zwłaszcza w pracach ostatnich daje się zauważyć dążenie do formułowania metafor poprzez pokazanie człowieka w sytuacjach krytycznych. Barokowe skłębienie dynamicznych „spadających” aktów zostaje teraz poddane rygorom porządkującym. Rzuconą na obojętne, puste tło postać lub grupę dziełi często cezura linii prostej. Ostro kontrastująca z dynamiką form organicznych jej geometryczna precyzja sugeruje różne wątki treściowe — równocześnie narzucając swoistą dyscyplinę układu. W tych przewrotnych pracach wysoka temperatura zaangażowania emocjonalnego łączy się z pewnym krytycznym dystansem ujawniając demaskatorską postawę artysty i jego gorzki osąd rzeczywistości.

Wiesława Wierzychowska

„Wyobraźnia”, 1970, akwaforta (fot. Z. Kuczewski)

